

שאוסף את כל כנופיות הגוער במטרה לאגד אותם לאגרוף קמוץ אחד נקרא כורש, כמו שליט פרס בימי מלחמות היוונים, אבל הוא נואם בפאתוס ובהתלהבות של מרטין לותר קינג ונרצח כמוהו, ביריה. בראש חבורת הלוחמים ניצב קליאון. למי שאינו יודע, זה שמו של מנהיג אתונה, יריבו של פריקלס, שנהרג בקרב. ואכן, גם בחבורת הלוחמים נהרג קליאון, ואת מקומו תופס "כרבור" (רמו עבה מאד ללנהגריק, מן האגדות הגרמניות, הלוחם האמין, האביר טהורי-הנפש). חבריו נושאים שמת כמו רמברנדט, קוצ'יו, ואיאקס (שם של שני גיבורי האיליאדה השניים במחלוקת), בקיצור, לפי השמות, ניתן למעט לחשוד שמדובר בחבורת סטודנטים למדעי-הרוח ולא כנופיה של בריוני רחוב.

בידור שם בידור

סרט סרט (אורלי, תל-אביב, ארצות-הברית) — להבדיל מן ה"קריצות הגסות לעבר סירטי שנות השלושים והארבעים, שהפכו באחרונה אופנה, סרט זה הוא מחווה לאותה התקופה, מעין מיכתב אהבה של הבמאי סטנלי דון-לסווג של קולנוע תמים שאבד עליו הכלח יחד עם הקהל שלו, התמים כמוהו, שנעלם ואיננו. הסרט מחולק לשני סיפורים נפרדים. הראשון, שיכול להזכיר כל סרט איגרוף החל מ"האלוף", דרך "נער הזהב" ו"קיד גלדה" ועד ה"הסדר" ו"צ'מפיון", מספר כיצד ג'ו פופצ'יק, בנו של בעל חנות המעדנים בשכונה, הופך אלוף באיגרוף, כדי להרוויח כסף ולשלוח את אחותו לנישוח עניינים בווינה, וכיצד המאמן הטוב שלו מצליח להציל אותו ממלכודת השחיתות שטמן לו אמרגנו המושחת. הדיאלוגים מלאים בהברקות לשוניות שמזכירות את צורת הדיבור באותם ימים, עם כל המצחיק והמשעשע שבו, הצילום (שחור-לבן) והעריכה הולמים בכל את שיטות העבודה של הוליווד באותם הימים, וכן מישחקם של ג'ורג' סי. סקוט (המאמן הטוב), הארי המלון (ג'ו האלוף) וכן הלאה.

אן רייקנינג — חגיגה אמיתית

הכוריאוגרפיה של מייקל קיד (שמגלם את אבי המתאגרף בסיפור הראשון) היא בסיגנון שנהגו לרקוד בסרטיו של באסבי ברקלי, הפזמונים חייבים קידה עמוקה לגורג' גרשווין והצבעים (שנוספו בסיפור הזה) מזכירים בגוניהם את הזוהר של סירטי המחזמר הראשונים בהוליווד. למי שאוהב קולנוע, "סרט סרט" הוא לא רק תזכורת נעימה לימים עברו, אלא גם חגיגה אמיתית, מלאה חיוכים.

סיפור הצלחה דומה, אבל מאולם המחזמר, מוצג בחלק השני של הסרט — מחזמר שיכול להזכיר את "רודפוט הבצע" בגילגוליהן השונים, "רחוב 42", "שגעונות גולדווין" ועוד ועוד. אמרגן שהולך למות, מעלה את המחזמר של חייו כדי להשאיר ירושה לבתו, שגדלה בבית-יתומים, מבלי להכירו.

טוניאצי ופרו: המאופק עדיף

המגלם את החלק הנשי בצמד הגברים, בעזרת עוותות, התפתלויות, התעקמויות וקולות שאינם מותירים כל ספק, לא לגבי זהותו, ולא לגבי מידת הזרות והשוני שיש בדמות זו, בעיני הבמאי אדוארד מולינרו, ומחבר המחזה עליו מבוסס הסרט, ז'אן פוארה.

צחוק עצוב נאד

כלוב העליזים (דקל, תל-אביב, צרפת) — צחוק על אדם שמחלק על קליפת בנה, הוא צחוק מרושע במקצת, אבל תמים. צחוק על משותק שאינו יכול לעזור לעצמו, הוא צחוק מרושע וניבוי. צחוק על כושי, או הומוסקסואל, או רוכב אופניים, משום שהם כאלה, הוא צחוק מרושע ואווילי. המשותף בין שלוש האפשרויות הללו הוא כמובן ה"צחוק והרשע. אבל בגלל שאנשים אוהבים לצחוק, ורשע הוא חלק בלתי-נפרד מן הטבע האנושי, אין מנוס מהיתק"לות בשלוש האפשרויות גם יחד. "כלוב העליזים" מציע לקהל, בהצלחה מיסחרית ניכרת, את האפשרות השלישית. מעשה בשני הומוסקסואלים החיים יחד ומנהלים מועדון לילה ל"נעמים". בנו של אחד מהם, אשר נולד בהיתקלות האחת והיחידה שהיתה לאיש עם המין השני, מודיע כי בכונתו להתחתן והוא רוצה להביא את הורי הכלה, שמרנים צבועים ואדוקים, לביקור בבית. כדי שהזיווג לא יעלה על שרטון, צריך כמובן שהבית ייראה הגון ונורמלי מכל הבחינות, וזה כמובן יוצר תוהו ובוהו בחיי שני הומוסקסואלים. זאת הסיטואציה הבסיסית, שממנה נובעת שורה שלמה של הצחקות, המבוססות בעיקר על הופעתו של מישל סרו,

זאת כנופיה של בריוני רחוב. זאת בדיוק הציר. לכל הסמלים המתנפנים הללו לול שום כיווי ברטר עצמו. כורש נואם אולי כמו מרטין לותר קינג אבל הוא מטיף לטיור, לרוצח שלו קוראים לותר, אבל כל מה שמניע אותו במעשיו, זו פסיכוזה חלנית, ולא שיקר לים מוסריים רמי דרג, בנוסח אלה שיקר עמדו מאחורי אבי הדיפורמה בכנסיה. **עבודת אדילים**. כך נמשך הסרט לכל אורכו. הצופה מתבקש להודות עם "הלוחמים" לא מפני שהם ראויים לכך, אלא מפני שהם הנרדפים. ההערכה שהם מעוררים אינה נובעת אלא מן השלמות האסתטית של תנועותיהם: המכה זיבשה הקצרה, הניתור המסוגנן מעל מיתקני הביקורת ברכבת-החתחתית, השרירים המרחיקים והמרוחצים היטב בשמן, המצלמה מתרפקת על כל הפרטים הללו בהתפעפות של עובד-אלילים. כאילו מדובר ב"פולחן דתי" שמוצג בכל הדרו, מושלם אחרי שנים של עידון ותיכנון. פולחן שכל צופה מוזמן לחקות, אם רצונו ל"היות יצור שלם, בטוח בעצמו ובלתי-מונח" כמו ה"לוחמים".

מובן שכל מי ששריריו בין אוניו, יקר פוץ מרוב שימחה למראה האלילים הללו. מה עוד שהם מוגשים לו ללא כל סיכור כים מוסריים, פוליטיים או סוציאליים, שהיו מבלבלים את היוצרות. הבמאי-טיס-ריטאי, ולתר היל, רוקן את גיריורק כמטע מכל תושביה כדי להשאיר בה רק כנופיות. הוא ניטרל כל מניע חברתי או כלכלי שבגללו אפשר להשתייך ל"מיסגרת כזאת, הוא מתעלם מכל מה שאינו קשור ישירות, באופי גיבוריו, למילחמת הקיום המיידית שלהם. וכל מיני הצהרות נוסח "אני חיה רק פעם אחת ורוצה למצות את הפעם הזאת עד הסוף", שמשמיעה הנערה המודגבת אחרי "הלוחמים", נשמעות עוד יותר נבוכות בתוך החלל הריק שבו מתרחש כל ה"סיפור.

אין זאת הפעם הראשונה שהקולנוע יוצר אלילים. להפך, זה מינהגו הכמעט קבוע. אבל להבדיל מפעמים קודמות, זוהי מנירת אלילים ללא שום כיווי, מין סרט פירסומי מיקצועי מאד, שמוכר צור רות ללא תוכן, משוה כמו אומצה בלי בשר.

אבל יתכן שהסרט הזה בכל זאת יוכל להביא תועלת. בעוד אלף שנים, כאשר אנתרופולוגים יחקרו את הפולחנים האווי-ליים של המאה העשרים, יהיה זהוורת הלוחמים מיסמך מעניין.

לסאדו מוזוכיסטים!

החיה והאדם (אסתר, תל-אביב, ספרד). זהו סרט על בריחה ממחנה של עבודת-כפייה. העלילה מתרחשת בארץ לאטינו-אמריקאית (היום יהיה זה בוודאי באופנה לחשוד שמדובר בניקראגואה) כלשהי, אבל יכולה להתאים לכל שילטון רודני באשר הוא.

גייסון מילר: אכזריות בהרחבה

כדי להגיע בשעה רעה, יחד עם הגיבור הנמלט להתמודדות הסופית, ואפילו שם אין יד הגיבור משיגה נצחון. מאחר שסאדו-מאזוכיסטים גם הם חלק מן הקהל ויש להם זכות ליהנות כמו לכל האחרים, מסתבר שיש לסרט זה זכות קיום על בדי ישראל. אבל ספק אם מי שעיוניים אינם משוש נפשו, ימצא בו הרבה הנאה.

הגיבור הוא אסיר פוליטי שנמלט כדי להזהיר את חבריו למחתרת מפני סכנה גדולה. אבל לא מהות הסכנה, לא ההשקפות הפוליטיות של הבורח או של הרודפים אחריו, הם בעלי חשיבות בסרט זה. לא אופיו של האסיר האינטלקטואלי שצריך להתמודד בטרוריסטים פסיים או יחסיו עם מישפחתו הם המטרידים את אנטונו איסאסי, במאי הסרט הזה.

העיקר בעיניו, כבר מן הרגע הראשון, היא ההתמודדות בין האדם וכלב-שמירה, שאומן על-ידי אדונו הגרמני לא לוותר לעולם עד שאינו מחזיר את טרפו חי (או רצוי מת) אל המיכלאה. ואכן, האסיר מצליח להערים ולהתגבר על כל ציידיו האנושיים, אבל הכלב אינו מרפה ממנו עד לסצנת הסיום, כשהוא מותיר אחריו גוויות שסועות של חיות ובני-אדם שניסו בצורה כלשהי למנוע את התקדמותו.

אכזריות החיה חסרת-הרחמים מוצגת בהרחבה רבה, ואיסאסי עוזר לסופר-כלב שלו לעבור את כל המיכשולים,

תדרין חובה לראות

תל-אביב — ציוד הצבאים, החתרת נה, רציחות קטנות שני אשפי מנ"כח גדולים, המשימה: מונרויקר. ירושלים — רציחות קטנות שני אשפי מנ"כח גדולים, רשת שידור, ציוד הצבאים.

תל-אביב

*** החתונה (פריז, ארצות-הברית) — תמונת-מצב של החברה האמריקאית. כפי שהיא משתקפת בטכס החתונה שמוזג אריסטוקרטיה ישנה עם הבורגנות החדשה. טכניקה קולנועית מרתקת של הבמאי רוברט אלטמן, בתיאור מקביל של 48 דמויות שונות.

ירושלים

*** רשת שידור (בנייני-האומה, ארצות-הברית) — קטילה ארסית של המסך הקטן, כפי שהיא פועל באמריקה. כתובה על ידי פאדי שייבסקי, שהכיר אותו היטב מכבנים, ומבוימת על-ידי סידני לומט, שהתחיל שם את דרכו.